

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyň: **a) MASAŘÍK, s.r.o.**, se sídlem Štěpnická 1140, Uherské Hradiště, a **b) Development Trade s.r.o.**, se sídlem Melantrichova 970/17, Praha, obě zast. Mgr. Michalem Varmužou, advokátem, se sídlem Kozinova 21/2, Šumperk, proti žalovanému: **Celní úřad pro Zlínský kraj**, se sídlem Zarámí 4463, Zlín, proti rozhodnutí ředitele žalovaného ze dne 8. 3. 2019, č. j. 15951-10/2019-640000-61, v řízení o kasační stížnosti žalobkyň proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 11. 2019, č. j. 29 A 151/2019 - 52,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Ředitel žalovaného v záhlaví uvedeném rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl podle § 121 odst. 3 zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách, ve znění účinném do 31. 12. 2020 (dále jen „zákon o hazardních hrách“), námítky žalobkyně a) proti uloženému opatření o zadržení věci specifikované v úředním záznamu o zadržení věci ze dne 26. 2. 2019, č. j. 15951-2/2019-640000-61, a v úředním záznamu o odnětí věci ze dne 26. 2. 2019, č. j. 15951-3/2019-640000-61.

II.

[2] Žalobkyně a) a b) následně brojily proti napadenému rozhodnutí žalobou u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), který shora označeným rozsudkem žalobu žalobkyně b) odmítl (výrok I.) a žalobu žalobkyně a) zamítl (výrok III.); výroky II., IV. a V. krajský soud rozhodl o náhradě nákladů řízení.

[3] Odmítnutí žaloby žalobkyně b) krajský soud zdůvodnil tím, že žalobkyně b) tuto podala proti napadenému rozhodnutí, aniž by sama vyčerpala prostředky ochrany před správním orgánem přípustné podle § 121 odst. 3 zákona o hazardních hrách; žaloba proto byla nepřipustná ve smyslu § 68 písm. a) s. ř. s.

[4] Ve vztahu k žalobě žalobkyně a) krajský soud ve shodě s žalovaným vyslovil, že k zadržení věci podle § 121 odst. 1 zákona o hazardních hrách postačuje, existuje-li v době prováděné kontroly důvodné podezření na nelegální provozování hazardní hry (tj. hry provozované na herním zařízení podřaditelné pod definici hazardní hry podle zákona o hazardních hrách, za situace, kdy nebylo předloženo povolení k provozování hazardní hry). Institut zadržení věci má totiž představovat neopomenutelný a efektivní nástroj využitelný k zabránění porušování zákonem stanovených povinností a z toho důvodu není možné, aby již ve fázi kontroly na místě (kdy dochází k zadržení věci) bylo prováděno složité dokazování za účelem, aby bylo postaveno najisto, že soutěž provozovaná na předmětném zařízení je hazardní hrou provozovanou prostřednictvím technického zařízení. Obdobně dal krajský soud žalovanému za pravdu v tom, že dozorovanou osobou, u níž vzniklo důvodné podezření z nelegálního provozování hazardní hry ve smyslu § 5 zákona o hazardních hrách, byla žalobkyně a).

[5] Krajský soud dále s ohledem na kontrolní zjištění, včetně vědomosti celní správy o existenci jiných typů „kvízomatů“, které jsou považovány za hazardní hry a které z pohledu soutěžícího fungují na podobném principu, označil podezření celní správy, že by se v posuzovaném případě mohlo jednat o nelegální provozování hazardní hry ve smyslu § 3 zákona o hazardních hrách, za důvodné. To samo o sobě k zadržení věci v souladu s § 121 téhož zákona postačovalo, a žalovaný tudíž postupoval v souladu se zákonem. Byť soud žalobkyni a) částečně přisvědčil v tom, že tvrzení žalovaného, že soutěžící neví, kdy získá odměnu Tetrix a v jaké výši, neodpovídá skutkovým zjištěním obsaženým v protokolu o kontrole, ve shodě s žalovaným poukázal na to, že prvek náhody je obsažen již v tom, že výše potenciální výhry prezentovaná hodnotou Tetrix odměny je zcela závislá na náhodně generovaném procesu. Hráč má sice možnost po odehrání hry Tetrix nahlédnout na následující průběh hry, podle čehož se může rozhodnout ohledně své další účasti v soutěži, avšak o typu odměn a její výši ve své podstatě rozhoduje náhoda. Krajský soud proto vyvodil, že v případě, že se soutěžící rozhodne, že bude hrát tak, že nevyužije možnost vyplývající ze hry Tetrix (tj. bez informací o četnosti a výši hodnot budoucích odměn, což hra umožňuje), je „nenáhodný“ prvek soutěže výrazně oslaben (výše Tetrix odměn a jejich četnost je stanovena z pohledu soutěžícího zcela náhodně). Bez účasti na hře Tetrix hra vypadá a probíhá shodně jako na klasickém výherním hracím přístroji (válcová hra, grafické symboly), což samo o sobě zakládá důvodné podezření, že o výhře nebo prohře rozhoduje alespoň zčásti náhoda nebo neznámá okolnost.

[6] Krajský soud následně zdůraznil, že otázka, zda se podezření celní správy z porušení právních předpisů potvrdí či vyvrátí, včetně detailního právního posouzení existence relevantního prvku náhody, je věcí až navazujícího správního řízení, ve kterém bude rozhodnuto o případné odpovědnosti za přestupek podle zákona o hazardních hrách.

[7] Krajský soud nakonec nepřisvědčil ani námitce, že v úředních záznamech o zadržení věci a o odnětí věci chybí zdůvodnění toho, v čem spočívá prvek náhody. Uvedl, že oba úřední záznamy obsahují všechny zákonné náležitosti podle § 121 zákona o hazardních hrách. S ohledem na charakter institutu zadržení věci jako efektivního nástroje, kdy není vydáváno formální rozhodnutí, ale jen úřední záznam, přitom není prostor k tomu, aby dozorový orgán podrobně zdůvodňoval, v čem spatřuje naplnění zákonných podmínek pro zadržení věci; k tomu slouží rozhodnutí o námitkách. V tom se v nynější věci žalovaný k této otázce dostatečným a přezkoumatelným způsobem vyjádřil.

III.

[8] Žalobkyně a) [dále jen „stěžovatelka a“)“] a žalobkyně b) [dále jen „stěžovatelka b“)“] nyní proti tomuto rozsudku krajského soudu (dále jen „napadený rozsudek“) podávají kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b), d) a e) s. ř. s. a navrhují, aby Nejvyšší správní soud

pokračování

zrušil napadený rozsudek, napadené rozhodnutí a opatření o zadržení věci podle úředního záznamu o zadržení věci ze dne 26. 2. 2019, č. j. 15951-2/2019-640000-61.

[9] Stěžovatelka b) předně v kasační stížnosti namítá nezákonnost odmítnutí její žaloby krajským soudem výrokem I. napadeného rozsudku. Zdůrazňuje, že i krajský soud v rámci soudního jednání vyslovil, že ve správním spise jsou obsaženy fotografie dokládající, že u provozovaných soutěží Pegasus bylo vyvěšeno oznámení o pronajatém prostoru stěžovatelky b) a o provozování těchto soutěží stěžovatelkou b). Přesto žalovaný se stěžovatelkou b) v této věci nijak nejednal a nejedná, nikdy jí nedoručil jediný záznam o zadržení herních zařízení Pegasus, ani v této, ani v žádné jiné pozdější věci. Vzhledem k tomu, že žalovaný zadržel herní zařízení provozovaná stěžovatelkou b), byla tím zasažena její práva a stěžovatelka b) se domnívá, že byla oprávněna se podle § 65 odst. 2 s. ř. s. společně se stěžovatelkou a) domáhat zrušení napadeného rozhodnutí.

[10] V další části kasační stížnosti mají stěžovatelky především za to, že napadený rozsudek trpí vadou nepřezkoumatelnosti. Krajský soud jim totiž nejprve přisvědčil, že není správný závěr žalovaného o podstatě náhody v soutěži Pegasus, tedy že „*soutěžící v soutěži Pegasus neví, kdy získá odměnu Tetrix a v jaké výši*“, neboť v soutěži je možnost náhledu na průběh celé hry, a v podstatě tak uznal, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, avšak následně žalobu stěžovatelky a) zamítl.

[11] Dále pak stěžovatelky krajskému soudu vytýkají nesprávné právní posouzení věci. Podle stěžovatelek je zákonným předpokladem pro zadržení věci podle § 121 zákona o hazardních hrách důvodné podezření, že v souvislosti s jejím užíváním dochází k porušování tohoto zákona. Již v průběhu zadržení herního zařízení při kontrole je proto nutné, aby se celní orgán pokusil v co možná nejširší míře zjistit skutečný stav věci. Nestačí jakékoliv podezření s odkazem na vzhled zařízení či nějaké obecné formulace o možné náhodě; důvodnost podezření o náhodě v soutěži ve smyslu hazardního zákona musí být podle stěžovatelek pečlivě doložena konkrétními tvrzeními, skutečnostmi a důkazy a podklady, na jejichž základě bylo podezření zjištěno. Závěr krajského soudu, že nelze po celním orgánu požadovat, aby v rámci kontroly podrobněji zjišťoval skutkový stav, nemůže podle stěžovatelek obstát.

[12] Stěžovatelky dále nesouhlasí se zdůvodněním prvku náhody v úředním záznamu o zadržení; mají za to, že žalovaný v tomto směru jednoznačně procesně pochybil. Žalovaný založil důvodnost podezření o hazardní povaze hry Pegasus na tvrzení, že „*soutěžící neví, kdy získá odměnu Tetrix a v jaké výši*“, což potvrdil i ředitel žalovaného v napadeném rozhodnutí. Stěžovatelky ovšem poukazují na rozpor závěrů žalovaného o přítomnosti prvku náhody ve smyslu zákona o hazardních hrách v soutěži Pegasus a skutkovými zjištěními popsány v protokolu o kontrole; soutěžící má na jednu stranu náhled na celý průběh soutěže, na stranu druhou neví, kdy a v jaké výši získá odměnu. Toto právní posouzení ohledně možnosti soutěžícího využít náhledu na průběh hry, a tedy zachování náhody v soutěži Pegasus, schválené posléze i krajským soudem, je podle stěžovatelek zcela nesprávné. Předně, na náhled na průběh hry Tetrix je soutěžící upozorněn podrobně už v pravidlech soutěže, která musí odsouhlasit před započítím hry; s tím se žalovaný nijak nevypořádal. Dále stěžovatelky rozporují přítomnost náhody. V průběhu hry se nic negeneruje žádným procesem, všechna kola v soutěži jsou předem pevně dána a nastavena pro jednotlivé výše vkladů (5, 10, 20 Kč atd.) pro jednotlivé druhy grafického pozadí – *Visualizace*, kdy pro každé kolo je dána výše a druh odměny a průběh grafického znázornění symbolů. To pak umožňuje nabídnout soutěžícímu náhled na průběh hry Tetrix. Stěžovatelky z následujícího podrobného popisu průběhu hry dovozují, že soutěžící ví u soutěže Pegasus předem prakticky vše, nezná pouze otázky. Výhra nebo prohra je tedy pouze a jen otázkou znalostí a dovedností soutěžícího a tento má předem možnost náhledu na celý průběh soutěže; o úspěchu a jeho výši v soutěži tedy nerozhoduje z pohledu soutěžícího žádná

neznámá skutečnost nebo náhoda, a to ani částečně. Závěr krajského soudu, že náhled na průběh hry není povinný a soutěžící jej nemusí využít, a tedy pak v soutěži zůstává z pohledu soutěžícího prvek náhody, nemůže podle stěžovatelek obstát. Vše, co má soutěžící ve své dispozici, na co má soutěžící vliv, nelze považovat za náhodu nebo neznámou skutečnost rozhodující o výhře či prohře.

[13] Stěžovatelky se neztotožňují ani se závěrem krajského soudu, že nevdají, pokud úřední záznamy o zadržení věci a odnětí věci neobsahují ani náznakem, v čem by měla spočívat ona náhoda v soutěži, jelikož k vypořádání prvku náhody postačovalo toto učinit až v napadeném rozhodnutí. Podle stěžovatelek musí úřední záznam o zadržení věci obsahovat alespoň v základních bodech a ve stručnosti popis důvodného podezření, v čem má spočívat náhoda v soutěži ve smyslu zákona o hazardních hrách. Jinak totiž subjekt podávající námitky vůbec neví, proti čemu se má bránit.

[14] Závěrem stěžovatelky podotýkají, že žalovaný v této věci nezažádal žádné navazující řízení o případném přestupku ani téměř rok od skončení kontrolního řízení. K tomu pro dokreslení představy o postupu celních orgánů stěžovatelky příkladmo zrekapitulovaly další případy zadržení jejich herních zařízení a navazujících správních řízení.

IV.

[15] Žalovaný se v úvodu vyjádření ke kasační stížnosti zcela ztotožňuje se závěry napadeného rozsudku, uvádí, že netrpí jedinou vadou odůvodňující jeho zrušení a shledává kasační námitky stěžovatelek neopodstatněnými.

[16] Ve vztahu k námitkám stěžovatelky b) týkajícím se odmítnutí její žaloby žalovaný zcela přisvědčuje argumentaci krajského soudu a v podrobnostech na ni odkazuje.

[17] Žalovaný rovněž souhlasí se zamítnutím žaloby stěžovatelky a), přičemž opakuje, že o průběhu hry není mezi stranami sporu. Žalovaný má však jiný právní názor stran možné hazardní povahy hry Pegasus než stěžovatelky. Žalovaný má tak i nadále za to, že v době realizace opáření zadržení věci bylo dáno důvodné podezření podle § 121 odst. 1 zákona o hazardních hrách. Žalovaný připouští, že se v napadeném rozhodnutí nevyjádřil zcela jasně, což ostatně uvedl v napadeném rozsudku i krajský soud, to však nic nemění na skutečnosti, že náhledy na další kola pomocí hry Tetrix nemají vliv na posouzení existence prvku náhody ve hře. Týkají se spíše posouzení prvku dobrovolnosti účasti na hře. Žalovaný zastává stejný názor jako krajský soud, že výše potenciální výhry, která je představována „Tetrix odměnou“, je zcela závislá na náhodně generovaném procesu, který z pohledu hráče nelze předvídat (typicky například hráč, který má náhled na 10 kol dopředu, není objektivně schopen nijak odhadnout, zda mu „Tetrix odměna“ a v jaké výši nepadne hned v kole 11. a podobně, což jej samozřejmě motivuje v další hře), neboť tato skutečnost je předem dána náhodným algoritmem, který není hráčům znám a je pro ně nepředvídatelný. To odůvodňuje závěr žalovaného, že v daném případě je skutečně dáno důvodné podezření, že hra Pegasus je hazardní hrou ve smyslu zákona o hazardních hrách; tedy byly naplněny podmínky pro zadržení předmětného technického zařízení.

[18] Žalovaný dále odmítá, že by tyto závěry neměly oporu ve spisovém materiálu; průběh hry je popsán v protokolu o kontrole, a je navíc žalovanému znám z jeho předchozí úřední činnosti. Ve shodě s krajským soudem rovněž žalovaný trvá na tom, že není možné ani účelné přesouvat dokazování a právní hodnocení stran definitivního vyřešení otázky, zda je hra Pegasus skutečně podřaditelná pod režim hazardní hry či nikoli, již do fáze samotné kontroly na místě, jak stěžovatelky setrvale uvádějí.

pokračování

[19] Žalovaný nesouhlasí ani s argumentací stěžovatelek, že „*krajský soud připustil, že náhled na průběh soutěže „Tetrix“ by náhodu v soutěži Pegasus vyloučil*“, neboť k takovému závěru krajský soud v napadeném rozsudku nedospěl a stěžovatelky pouze účelově vytrhávají argumentaci soudu z kontextu. Krajský soud v napadeném rozsudku uvedl pouze to, že výše potenciální výhry prezentovaná Tetrix odměnou je zcela závislá na náhodně generovaném procesu, a to bez ohledu na to, zda hráč využije náhledy na další kola či nikoli, což je zásadní skutečnost pro posuzování hry Pegasus jako hry hazardní, resp. pro důvodné podezření, že se o hazardní hru jedná.

[20] K opakovaným námitkám stěžovatelek stran úředního záznamu o zadržení věci žalovaný dodává, že úřední záznam po obsahové stránce splňuje náležitosti vyžadované zákonem o hazardních hrách. Jde-li o průběh samotného správního řízení, žalovaný uvádí, že v době vyhotovení vyjádření ke kasační stížnosti byl spisový materiál doplňován o potřebné podklady za využití institutů před samotným zahájením správního řízení a v nejbližších dnech lze očekávat zahájení společného přestupkového řízení.

[21] Vzhledem k uvedenému žalovaný navrhuje kasační stížnost stěžovatelek zamítnout.

V.

[22] V reakci na vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti stěžovatelky v replice opětovně obsáhle rozporují přítomnost prvku náhody v soutěži Pegasus a opakují své výtky ke skutkovým zjištěním žalovaného. Současně předkládají k důkazu rozhodnutí ředitele Celního úřadu pro Plzeňský kraj ze dne 28. 8. 2019, č. j. 100767-12/2019-600000-12, ve věci námitek podaných společností Kulička KT s.r.o., se sídlem Čs. legií 118, Klatovy, na podkladě něhož stěžovatelky uvádějí, že z náhledu hry Pegasus na tři kola dopředu provedeného v dané věci celním orgánem je zřejmé, že válce nemohou být ovládány generátorem náhody, a že vše (každé kolo v soutěži) je pevně nadefinováno dopředu a v náhledech má soutěžící veškeré informace o kolech, která nastanou. Dále pak stěžovatelky předkládají k důkazu protokol o kontrole Celního úřadu pro Kraj Vysočina ze dne 30. 10. 2019, č. j. 110924-10/2019-630000-61, z něhož rovněž podle nich vyplývá, že symboly ve hře jsou pevně nadefinovány pro jednotlivá kola předem a nejsou ovládány žádným generátorem náhody, a to ani z pohledu soutěžícího. Nakonec stěžovatelky k důkazu navrhují porovnat pravidla soutěže Pegasus s pravidly soutěže AZ Kvíz (mají za to, že ve hře Pegasus se nevyskytuje ani tolik prvku náhody jako ve hře AZ Kvíz, která není považována za hru hazardní) a provést znalecký posudek č. 161/2020 Václava Černého, znalce v oboru elektronika, specializace mobilní telefony (z nějž lze podle stěžovatelek dovodit, že s pomocí mobilního telefonu s operačním systémem Android nebo iOS je možné získat správnou odpověď na soutěžní otázku v řádu do 10 sekund, tedy pokud soutěžící sám zná odpověď na otázku, bez problému na ni zvládne v intervalu 10 sekund odpovědět, a tudíž nelze tvrdit, že nad soutěžními otázkami nemá čas zapřemýšlet a odpovídá náhodně).

VI.

[23] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[24] Kasační stížnost není důvodná.

[25] Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatelky shledávají napadený rozsudek mimo jiné nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku je přitom vadou tak závažnou, že se jí Nejvyšší správní soud musí podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, tedy i tehdy, pokud by ji stěžovatelky samy nenamítly.

[26] Nesrozumitelnost rozhodnutí soudu může být dána, jestliže z něj jednoznačně nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí. O nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost lze hovořit také tehdy, je-li odůvodnění rozhodnutí krajského soudu vystavěno na rozdílných a vnitřně rozporných právních hodnoceních téhož skutkového stavu, tudíž je-li jeho odůvodnění vnitřně rozporné, popřípadě je-li výrok v rozporu s odůvodněním a nelze-li z jeho výroku zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 94/2007 - 107, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 76, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, či ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75).

[27] V nyní posuzované věci Nejvyšší správní soud žádnou takovou vadu napadeného rozsudku neshledal. Z jeho obsahu je zcela zřejmé, jakým způsobem soud o věci rozhodl, přičemž odůvodnění rozsudku je v souladu s jeho výrokem. Úvahy krajského soudu jsou srozumitelné a vnitřně konzistentní.

[28] Stěžovatelky konkrétně krajskému soudu vytýkají, že jim nejprve přisvědčil, že není správný závěr žalovaného o podstatě náhody v soutěži Pegasus, tedy že „*soutěžící v soutěži Pegasus neví, kdy získá odměnu Tetrix a v jaké výši*“, neboť v soutěži je možnost náhledu na průběh celé hry, a v podstatě tak uznal, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, avšak následně žalobu stěžovatelky a) zamítl.

[29] Z odstavce [42] napadeného rozsudku kasační soud ověřil, že krajský soud sice skutečně nejprve částečně přisvědčil stěžovateli a) v tom, že tvrzení, že soutěžící neví, kdy získá Tetrix odměnu a v jaké výši, neodpovídá skutkovým zjištěním (vyplývajícím z protokolu o kontrole), následně však v témž odstavci také uvedl, že „*má [však] ve shodě se žalovaným za to, že prvek náhody je obsažen již v tom, že výše potenciální výhry, prezentovaná hodnotou Tetrix odměny, je zcela závislá na náhodně generovaném procesu. Hráč má sice možnost po odebrání hry Tetrix nahlédnout na následující průběh hry, dle čehož se může rozhodnout ohledně své další účasti v soutěži, avšak o typu odměn a její výši ve své podstatě rozhoduje náhoda. Ztotožnit se lze i se závěrem, že v případech, kdy je hra brána nezávisle na hře Tetris, tj. bez informací o četnosti a výši hodnot budoucích odměn, což hra umožňuje, je výše Tetrix odměn a jejich četnost stanovena z pohledu soutěžícího zcela náhodně. Bez účasti na hře Tetrix hra vypadá a probíhá shodně jako na klasickém výherním hracím přístroji (válcová hra, grafické symboly), což samo o sobě zakládá důvodné podezření, že o výhře nebo prohře rozhoduje alespoň zčásti náhoda nebo neznámá okolnost.*“ Dále pak v napadeném rozsudku krajský soud na podkladě uvedených závěrů shrnul, že v případě, že se soutěžící rozhodne, že bude hrát tak, že nevyužije možnosti vyplývající ze hry Tetrix, je „nenáhodný“ prvek soutěže (z pohledu soutěžícího) natolik oslaben, že lze přisvědčit závěru správních orgánů o existenci „důvodného podezření“ ve smyslu § 121 odst. 3 zákona o hazardních hrách. Podle krajského soudu tudíž bylo možné s ohledem na kontrolní zjištění (včetně vědomosti celní správy o existenci jiných obdobných typů „kvízomatů“) považovat podezření, že by se mohlo v posuzovaném případě jednat o nelegální hazardní hru, za důvodné. To přitom v souladu s § 121 zákona o hazardních hrách postačovalo k zadržení předmětných zařízení.

[30] Na podkladě právě předestřených závěrů krajského soudu nemohl Nejvyšší správní soud přisvědčit kasační argumentaci namítající nesrozumitelnost napadeného rozsudku. Z napadeného rozsudku je zcela zřejmé, proč krajský soud zamítl žalobu žalobkyně a), a to i přesto, že z části přisvědčil argumentaci stěžovatelek ohledně neexistence prvku náhody ve hře Pegasus, konkrétně ve vztahu k otázce zisku odměny Tetrix a její výše.

pokračování

[31] Pro úplnost Nejvyšší správní soud doplňuje, že napadený rozsudek nelze považovat ani za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Krajský soud v něm výstižně popsal skutkový stav věci, stanoviska účastníků řízení, předesílel relevantní a ucelené právní závěry, kterými vypořádal stěžejní žalobní argumentaci, a dostatečně své závěry odůvodnil. Kasační soud neshledal ani jinou vadu řízení před krajským soudem, jež by mohla mít vliv na zákonnost jeho rozsudku. S ohledem na uvedené uzavírá, že napadený rozsudek je plně přezkoumatelný, žádné vady řízení se krajský soud nedopustil, a kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tudíž není naplněn.

[32] Nejvyšší správní soud proto přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu zbylé kasační argumentace. Předesílá přitom, že ve skutkově obdobné věci mezi týmiž účastníky řízení (jednalo se o opatření o zadržení věci v jiné provozovně) o kasační stížnosti stěžovatelek již rozhodoval rozsudkem ze dne 11. 12. 2020, č. j. 5 As 433/2019 - 63, přičemž závěry v něm vyslovené považuje za aplikovatelné též na nyní posuzovanou věc, ztotožňuje se s nimi, a v odůvodnění tohoto rozsudku z nich proto vychází.

[33] Nejprve se kasační soud zabýval námitkou stěžovatelky b), která proti napadenému rozsudku brojí z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.; ostatně jiný kasační důvod by v daném případě ani nepřicházel v úvahu, neboť je-li napadán výrok rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí žaloby, mohla stěžovatelka uplatnit pouze námitky proti tomuto postupu.

[34] Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., *nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřijatelný.*

[35] Podle § 68 písm. a) s. ř. s. je žaloba nepřijatelná také tehdy, *nevyčerpá-li žalobce řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, přípouští-li je zvláštní zákon, ledaže rozhodnutí správního orgánu bylo na újmu jeho práv změněno k opravnému prostředku jiného.*

[36] Krajský soud žalobu stěžovatelky b) odmítl pro nepřijatelnost podle § 68 písm. a) s. ř. s., jelikož stěžovatelka b) tuto podala, aniž by vyčerpala prostředky ochrany před správním orgánem přijatelné podle § 121 odst. 3 zákona o hazardních hrách. Napadeným rozhodnutím totiž žalovaný rozhodl ve smyslu citovaného ustanovení o námitkách stěžovatelky a) podaných proti uloženému opatření o zadržení věci, a nikoliv o námitkách stěžovatelky b).

[37] Nejvyšší správní soud shodně s krajským soudem poukazuje na skutečnost, že soudní ochrana poskytovaná správními soudy vychází ze zásady subsidiarity (§ 5 s. ř. s.). Její podstatou je povinnost navrhovatele vyčerpát prostředky ochrany, které mu jsou k dispozici v rámci procesního postupu před správními orgány, dříve než se obrátí za účelem poskytnutí ochrany na správní soudy. Není na úvaze navrhovatele, zda nejprve vyčerpá jemu dostupné řádné opravné prostředky, nebo zda podá žalobu přímo proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2005, č. j. 2 Afs 98/2004 - 65).

[38] Platí zároveň, že řádné opravné prostředky je povinen vyčerpát každý z žalobců osobně, nemůže se ke svému prospěchu dovolávat řádného opravného prostředku, který podala třetí osoba, byť hájila v řízení před správním orgánem stejný zájem a stanovisko jako další vedle něj stojící žalobce (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2010, č. j. 9 As 43/2010 - 50). Řádného opravného prostředku podaného třetí osobou se může dovolávat pouze její právní nástupce (jde-li o procesní nástupnictví relevantní vzhledem k předmětu řízení).

[39] V nyní projednávané věci uložil žalovaný opatření o zadržení věci podle § 121 odst. 1 zákona o hazardních hrách. Podle § 121 odst. 3 téhož zákona může dozorovaná osoba

proti uložení opatření o zadržení věci podat do 3 pracovních dnů ode dne seznámení s uloženým opatřením písemné námitky.

[40] Žalovaný vykonává ve smyslu § 121 odst. 1 zákona o hazardních hrách dozor nad dodržováním povinností stanovených zákonem o hazardních hrách; v této souvislosti je mimo jiné oprávněn zadržet věc, pokud nabude důvodné podezření, že v souvislosti s jejím *užíváním* dochází k porušování tohoto zákona, přičemž při zadržení věci a v souvislosti s ním jedná s osobou, která má věc v době zadržení u sebe. Dozorované osobě následně doručí úřední záznam o zadržení věci. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 3. 2020, č. j. 1 As 347/2019 - 38 [mj. se stejnou stěžovatelkou b) a v zásadě v obdobném kontextu], k výkladu zmíněných ustanovení konstatoval, že „z toho je patrné jednak to, že se vždy nemusí jednat o stejnou osobu, a jednak to, že dozorovaná osoba nemusí být přítomna výkonu dozoru ve fázi zadržení, resp. odnětí věci. Obě tyto osoby jsou povinny zadrženou věc dozorujícímu orgánu vydat, přičemž teprve při odmítnutí vydání vzniká oprávnění věc odejmout. Jen dozorovaná osoba je však povinna hradit náklady skladování zadržené věci a jen dozorovaná osoba má právo podat námitky proti uloženému opatření o zadržení věci.“

[41] V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud dále uvedl, že „[z]ákon o hazardních hrách nestanoví výslovně, koho lze považovat za dozorovanou osobu.“ Odkázal proto na kontrolní řád, který je obecnou úpravou výkonu kontroly (dozoru) orgány moci výkonné, jejíž zvláštní podmínky jsou zakotveny v zákoně o hazardních hrách, a vysvětlil, že „[k]ontrolní řád pak rozlišuje jednak postavení kontrolované osoby a jednak povinné osoby. Povinnou osobou je podle jeho § 5 odst. 2 písm. a) osoba, která kontrolované osobě dodává nebo dodala zboží nebo ho od ní odebrala či odebírá, koná nebo konala pro ni práce, anebo jí poskytuje nebo poskytovala služby nebo její služby využívala či využívá, případně se na této činnosti podílí nebo podílela.“ Nejvyšší správní soud pak v posledně uvedeném rozsudku dospěl k závěru, že „ten, kdo provozuje hazardní hru, tj. vlastním jménem vykonává činnost uvedenou v § 5 zákona o hazardních hrách, například i tím, že k tomu využívá věc, kterou je oprávněn držet, ať už na základě vlastnického práva, či práva odvozeného, je dozorovanou (kontrolovanou) osobou.“

[42] Z výše uvedeného tedy vyplývá, že dozorovanou osobou ve smyslu § 121 odst. 3 zákona o hazardních hrách je osoba provozující hazardní hru ve smyslu § 5 zákona o hazardních hrách, podle kterého se *provozováním hazardní hry rozumí vykonávání činností spočívajících v uskutečňování hazardní hry se záměrem dosažení zisku, zejména příjem sázek a vkladů do hazardní hry, výplata výhry, další činnosti organizačního, finančního a technického charakteru související s uvedením hazardní hry do provozu a se zajištěním vlastního provozu, jakož i činnosti potřebné pro ukončení a vypořádání hazardní hry.* Tato osoba je jakožto dozorovaná osoba oprávněna podat námitky podle § 121 odst. 3 zákona o hazardních hrách.

[43] V nyní posuzované věci není sporu o tom, že osobou, která měla herní zařízení v době jeho zadržení u sebe, fyzicky se u něj nacházela, a tedy dle pojmosloví kontrolního řádu byla dozorovanou osobou, je stěžovatelka a), byť tato pronajímala prostor pro provozování technických zařízení stěžovatelce b). Obdobně jako v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 347/2019 - 38, lze proto uzavřít, že jestliže stěžovatelka b) tvrdí, že je provozovatelkou herních zařízení, svědčí jí právo podat námitky podle § 121 odst. 3 zákona o hazardních hrách; proti rozhodnutí o nich by pak stěžovatelka b) byla oprávněna se domáhat ochrany ve správním soudnictví žalobou proti rozhodnutí podle § 65 s. ř. s.

[44] Stěžovatelka b) možnost podat námitky měla, ale nevyužila jí. Je sice pravdou, že žalovaný stěžovatelce b) nedoručil stejnopis úředního záznamu o uloženém opatření, nicméně podle § 121 odst. 3 zákona o hazardních hrách lhůta pro podání námitek neběží od doručení stejnopisu úředního záznamu, ale od seznámení se s uloženým opatřením. S uložením opatření spočívajícího v zadržení herního zařízení se přitom stěžovatelka b) zjevně seznámila. K tomu krajský soud poznamenal, že podle sdělení stěžovatelky b) ve věci vedené stejným soudem

pokračování

pod sp. zn. 29 A 150/2019 již v poslední době v obdobných věcech námitky podává; v posuzovaném případě tak ale neučinila.

[45] Lze tudíž uzavřít, že krajský soud nepochybil, jestliže žalobu ve vztahu ke stěžovatelce b) odmítl, neboť ta podala žalobu proti napadenému rozhodnutí za procesní situace, kdy sama nevyčerpala prostředek ochrany (námitky proti uloženému opatření), jehož podání připouští § 121 odst. 3 zákona o hazardních hrách.

[46] Jelikož stěžovatelka b) mohla s ohledem na uvedené uplatnit pouze kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., další uplatněné kasační důvody posuzoval Nejvyšší správní soud jako kasační námitky stěžovatelky a). V další části kasační stížnosti tato stěžovatelka rozporuje nesprávné právní posouzení věci krajským soudem [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Má za to, že žalovaný nedostatečně odůvodnil existenci důvodného podezření podle § 121 odst. 1 zákona o hazardních hrách.

[47] Jak již bylo uvedeno výše, zadržení věci je upraveno v § 121 zákona o hazardních hrách. K tomuto institutu se v důvodové zprávě k zákonu o hazardních hrách (sněmovní tisk 578/0, část č. 1/4) uvádí, že „[m]ožnost zadržet věc, je-li důvodné podezření, že v souvislosti s jejím užíváním dochází k porušování tohoto zákona, představuje neopomenutelný a efektivní nástroj využitelný k zabránění porušování zákonem stanovených povinností. Z důvodu zamezení nadměrného administrativního zatížení dozorujících orgánů a potencionálního snížení jejich operativní schopnosti při boji s nelegálním provozováním hazardních her byla zvolena úprava, kdy nebude třeba vydat rozhodnutí o zadržení věci, nýbrž se pouze zákonem stanoveným postupem provede opatření zadržení věci, které se následně oznámí osobě, jež měla věc v době jeho zadržení u sebe. V případě samotného zadržení věci se bude jednat o výjimku z obecného pravidla, neboť k tomuto postupu není třeba, aby bylo vydáno rozhodnutí. Jedná se o úpravu, která je již součástí například dnešní úpravy zákona č. 191/1999 Sb. nebo také zákona č. 64/1986 Sb. a nejedná se tudíž o úpravu v českém právním řádu neznámou.“

[48] V posuzovaném případě kontroloři žalovaného vyhotovili dne 26. 2. 2019 úřední záznam o zadržení herního zařízení, č. j. 15951-2/2019-640000-61, a úřední záznam o odnětí věci, č. j. 15951-3/2019-640000-61. Proti uloženému opatření o zadržení věci podala stěžovatelka a) písemné námitky.

[49] Námitky stěžovatelky a) ředitel žalovaného zamítl napadeným rozhodnutím, ve kterém uvedl, že na základě skutečností zjištěných v průběhu kontrolních úkonů na místě kontroly zahájené dne 26. 2. 2019 v provozovně „Restaurace Masaro“ pojal důvodné podezření, že stěžovatelka a) provozuje hazardní hru bez povolení, tzn. nelegálně. Kontroloři žalovaného oznámili opatření o zadržení věci ústně obsluze provozovny [zaměstnankyni stěžovatelky a)]; ta odmítla zadrženou věc vydat, a proto jí byla odňata. O zadržení a odnětí věci byl sepsán úřední záznam, jehož stejnopis byl doručen dozorované osobě – stěžovatelce a).

[50] S ohledem na to, že k hernímu zařízení nebylo předloženo žádné povolení k provozování hazardní hry, byl podle žalovaného pro naplnění pojmu provozování hazardní hry rozhodující faktický stav, tj. zda a kdo vykonává činnosti spočívající v uskutečňování hazardní hry se záměrem dosažení zisku (viz § 5 zákona o hazardních hrách). Pracovníci žalovaného postupovali zcela v souladu s povinností stanovenou v § 121 odst. 1 zákona o hazardních hrách; k realizaci opatření o zadržení věci není třeba postavit najisto, že určitá osoba skutečně nelegálně provozuje hazardní hru, neboť k tomu stačí pouhé důvodné podezření, které je v tomto případě dáno. To, zda dozorovaná osoba skutečně nelegálně provozovala prostřednictvím zadrženého herního zadržení hazardní hru bez povolení, bude projednáváno až v navazujícím správním přestupkovém řízení.

[51] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s hodnocením krajského soudu, který postup žalovaného potvrdil jako správný. Ředitel žalovaného se s námitkami stěžovatelky a) v napadeném rozhodnutí podrobně vypořádal. Lze mu přisvědčit v tom, že pro zadržení věci je dostačující, existuje-li důvodný předpoklad, že hra provozovaná na herním zařízení je podřaditelná pod definici hazardní hry ve smyslu zákona o hazardních hrách, a současně nebylo předloženo povolení k provozování hazardní hry. To, zda se podezření z porušení právních předpisů potvrdí, či vyvrátí, je věcí až navazujícího správního řízení, ve kterém bude rozhodnuto meritorním rozhodnutím o případné vině (odpovědnosti) a trestu nebo zproštění viny (odpovědnosti). Mít důvodné podezření o porušení povinnosti totiž „*neznamená, že již v tom okamžiku musí být najisto postaveno, že k porušení povinnosti nesporně došlo, nýbrž postačí, že vzniklo důvodné podezření, že se tak stalo. Jak vyplývá např. z rozhodnutí VS v Praze, sp. zn. 7 A 167/94 (SoJ 99, sv.17, s. 541), jde o vědomost o skutkových okolnostech v takovém rozsahu, který umožní i jejich předběžné právní posouzení. Zákon nepředpokládá, že by muselo jít o informaci zvlášť kvalifikovanou nebo přicházející od určitého zdroje, musí však mít nezbytnou míru věrohodnosti a určitosti, aby na druhé straně nedošlo k zahájení řízení naprosto nedůvodně.*“ (viz Jemelka, Poledníčková, Bohadlo: Správní řád, Komentář, C.H.Beck, 2013)

[52] Požadavky stěžovatelky a) na žalovaného, jenž má již v rámci zadržení herního zařízení při kontrole v co možná nejširší míře zjistit skutečný stav věci, je proto třeba odmítnout jako neopodstatněné. Je jistě pravdou, že správní orgán má před zadržením věci ve smyslu zákona o hazardních hrách disponovat relevantními skutečnostmi (dostatečně prověřenými), na základě kterých může nabýt ono důvodné podezření, že v souvislosti s *užíváním zadržené věci* dochází k porušování zákona o hazardních hrách. Požadavek disponovat dostatečně konkrétními skutečnostmi, na základě kterých může správní orgán posoudit, zda skutkové okolnosti svědčí o tom, že mohlo dojít ke spáchání správního deliktu či nikoliv, však má mít správní orgán až v okamžiku, kdy hodlá zahájit správní řízení v takové věci (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2019, č. j. 10 As 171/2018 - 55). Žalovaný proto postupoval v souladu se zákonem o hazardních hrách.

[53] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani kasačním námitkám stran (ne)přítomnosti prvku náhody v soutěži Pegasus ve smyslu zákona o hazardních hrách.

[54] Stěžovatelka a) namítá, že krajský soud si odporuje, když sice připustil, že náhled na průběh soutěže Tetrax by náhodu v soutěži Pegasus vyloučil, následně se však ztotožnil s tvrzením žalovaného, že ani náhled na průběh soutěže Tetrax nevylučuje náhodu v soutěži, neboť soutěžící náhled na průběh soutěže nemusí využít, a tedy si vlastně paradoxně v soutěži ponechává sám ze svého pohledu zmíněnou náhodu. Uvedený rozpor však Nejvyšší správní soud v rozsudku krajského soudu neshledal (jak již také výše v tomto rozsudku uvedeno).

[55] Nejvyšší správní soud připomíná, že ve smyslu § 121 odst. 3 zákona o hazardních hrách žalovanému postačovalo důvodné podezření, že hra provozovaná na herním zařízení je podřaditelná pod definici hazardní hry podle § 3 odst. 1 téhož zákona, tj. musí jít o hru, do níž sázející vložil sázku, návratnost sázky se nezaručuje a o výhře nebo prohře rozhoduje zcela nebo zčásti náhoda nebo neznámá okolnost.

[56] V protokolu o kontrole žalovaný zaznamenal průběh hry na technickém zařízení umístěném v kontrolované provozovně, z něhož je princip fungování tohoto technického zařízení zřejmý. V průběhu hry dochází k vygenerování hodnoty označené jako „Pegasus banka“, která je vždy 200 % sázky, anebo hodnoty označené jako „Tetrax odměna“, jejíž výše je proměnná, po jejím vygenerování dochází k vizualizaci výhry jako na válcové hře. Žalovaný v protokolu rovněž uvedl, že kontrolované herní zařízení nebylo vizuálně odlišné od jiných technických herních zařízení (shodné grafické symboly, vizualizace symbolizující výhru) fungujících na obdobném principu, a spadajících pod regulaci zákona o hazardních hrách.

pokračování

[57] Kasační soud tak souhlasí s hodnocením krajského soudu, že s ohledem na uvedená kontrolní zjištění, včetně vědomosti žalovaného o existenci obdobných herních zařízení, lze považovat jeho podezření stran možného nelegálního provozování hazardní hry, za důvodné, a tedy souladné s § 121 zákona o hazardních hrách. Jinými slovy, už to, že na uvedeném zařízení systému Pegasus lze hrát jako na jiných technických zařízeních spadajících pod definici hazardní hry, je s to založit důvodné podezření, že tu o výhře nebo prohře rozhoduje alespoň zčásti náhoda nebo neznámá okolnost. V daném případě je z podkladů, které se nacházejí ve správním spisu, a z rozhodnutí ředitele žalovaného, které se těchto podkladů dovolává, zřejmé, jak kontrola žalovaného dospěla k závěru, že je zde důvodné podezření, že v souvislosti s užíváním předmětného zařízení dochází k porušování zákona o hazardních hrách. To k zadržení věci v souladu se zákonem stačilo. Zda následně bude toto podezření potvrzeno nebo vyvráceno, je věcí navazujícího správního řízení, na něž se pak kladou náročnější požadavky co do individuálního posouzení každého jednotlivého případu.

[58] Nejvyšší správní soud dále neshledal důvodnou ani kasační námitku, že v úředních záznamech o zadržení věci a o odnětí věci chybí zdůvodnění toho, v čem spočívá prvek náhody. Přisvědčuje závěru krajského soudu, že „[o]ba úřední záznamy obsahují všechny zákonné náležitosti vyplývající z § 121 zákona o hazardních hrách (důvod zadržení - existence důvodného podezření, že došlo k porušování zákona tím, že kontrolovaná osoba provozovala hazardní hru, ke které nebylo uděleno povolení, popis zadržené věci a jejich množství), přičemž stejnopisy úředních záznamů byly doručovány dozorované osobě. S ohledem na charakter institutu zadržení věci jako efektivního nástroje, kdy není vydáváno formální rozhodnutí, ale jen úřední záznam, není prostor k tomu, aby dozorový orgán podrobně zdůvodňoval, v čem spatřuje naplnění zákonných podmínek pro zadržení věci. K tomu slouží rozhodnutí o námitkách, kde se žalovaný k této otázce dostatečným a přezkoumatelným způsobem vyjádřil.“

[59] Stěžovatelka a) nakonec v replice ze dne 6. 9. 2020 Nejvyššímu správnímu soudu navrhla k provedení jako důkaz 1) rozhodnutí ředitele Celního úřadu pro Plzeňský kraj ze dne 28. 8. 2019, č. j. 100767-12/2019-600000-12, ve věci námitek podaných společností Kulička KT s.r.o., se sídlem Čs. legií 118, Klatovy [s odkazem na nějž tato stěžovatelka uvádí, že z náhledu hry Pegasus na tři kola dopředu provedeného v dané věci celním orgánem je zřejmé, že válce nemohou být ovládány generátorem náhody, a že vše (každé kolo v soutěži) je pevně nadefinováno dopředu a v náhledech má soutěžící veškeré informace o kolech, která nastanou], 2) protokol o kontrole Celního úřadu pro Kraj Vysočina ze dne 30. 10. 2019, č. j. 110924-10/2019-630000-61, [z něhož má rovněž vyplývat, že symboly ve hře jsou pevně nadefinovány pro jednotlivá kola předem a nejsou ovládány žádným generátorem náhody, a to ani z pohledu soutěžícího], 3) pravidla soutěže AZ Kvíz [k porovnání s pravidly soutěže Pegasus a k prokázání, že ve hře Pegasus se nevyskytuje ani tolik prvku náhody jako ve hře AZ Kvíz, která není považována za hru hazardní] a 4) znalecký posudek č. 161/2020 Václava Černého, znalce v oboru elektronika, specializace mobilní telefony [z něž má vyplynout, že s pomocí mobilního telefonu s operačním systémem Android nebo iOS je možné získat správnou odpověď na soutěžní otázku v řádu do 10 sekund, tedy pokud soutěžící sám zná odpověď na otázku, bez problému na ni zvládne v intervalu 10 sekund odpovědět, a tudíž nelze tvrdit, že nad soutěžními otázkami nemá čas zapřemýšlet a odpovídá náhodně]. Uvedené důkazy navrhla na podporu argumentace, že se ve hře Pegasus ani částečně nevyskytuje prvek náhody, a tudíž tato hra nesplňuje definici hazardní hry ve smyslu § 3 odst. 1 zákona o hazardních hrách.

[60] Co se týče prvního shora uvedeného důkazu, ten stěžovatelka a) předložila již v řízení před krajským soudem, avšak na jeho provedení následně při ústním jednání dne 12. 11. 2019 netrvala (viz odst. 24. napadeného rozsudku). Protokol o kontrole Celního úřadu pro Kraj Vysočina ze dne 30. 10. 2019, č. j. 110924-10/2019-630000-61, pravidla soutěže AZ Kvíz

a znalecký posudek č. 161/2020 znalce Václava Černého [důkazy výše uvedené ad 2), 3) a 4)] pak stěžovatelka a) v řízení před krajským soudem k důkazu nenavrhovala a uplatnila jej až v řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud s ohledem na výše předestřené závěry tyto navrhované důkazy neprovedl. Nepovažoval to pro posouzení kasačních námitek za potřebné, jelikož skutkové okolnosti věci, z nichž vyšel i krajský soud, shledal Nejvyšší správní soud dostatečnými pro zhodnocení opodstatněnosti stěžovatelkou a) uplatňovaných stížnostních tvrzení. Ani doplněné dokazování v řízení o kasační stížnosti nemohlo ovlivnit shora uvedené závěry týkající se existence „důvodného podezření“ celních orgánů podle § 121 odst. 1 zákona o hazardních hrách, jak (a v jakých souvislostech) jej kasační soud vymezil výše v tomto rozsudku. Lze tak pouze pro úplnost dodat, že není vyloučeno, že tyto důkazy budou relevantní v navazujícím řízení o odpovědnosti za porušení zákona o hazardních hrách.

[61] Nad rámec věci samotné lze opětovně zdůraznit a připomenout apel krajského soudu, aby žalovaný po zadržení věci v přiměřené lhůtě rozhodl ve věci samé, a tím vyjasnil právní pozici dotčených subjektů (jejich práva a povinnosti), popř. dal těmto subjektům možnost bránit se v rámci správního soudnictví.

VII.

[62] Kasační stížnost není pro výše uvedené důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[63] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatelky nebyly v řízení o kasační stížnosti úspěšné, a právo na náhradu nákladů řízení tudíž nemají. Žalovanému jako v řízení úspěšnému účastníkovi žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. března 2022

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu